

IBRIS

We know
books

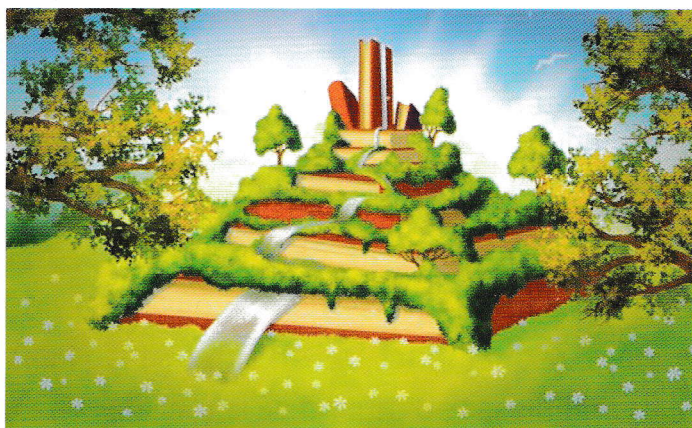
MAGIA POVEȘTIILOR DE SEARĂ

Ilustrații: Ioana-Cristina Vlădoiu

Aquila
Oradea, 2023

Cana dansatoare	5
Noapte bună, gândăcel!	7
Ghiocelul	12
Rătușca cea urâtă	14
Hainele cele noi ale împăratului	20
Mica Sirenă	28
Prințesa și bobul de mazăre	33
Mătușica Iarnă	38
Motanul încălțat	42
Gâsca de aur	49
Frumoasa și Bestia	54
Aladdin și lampa fermecată	64
Sindbad, marinarul	69
Albă-ca-Zăpada	75
Degețica	86
Muzicanții din Bremen	95
Apa vieții	99
Scufița Roșie	105

Cana dansatoare

Un om sărman, care aduna zdrențe, găsi odată un bursuc prins într-o capcană. Fiind bun la suflet, i se făcu milă de el și îl eliberă.

Bursucul se gândi cum să îl răsplătească. Chibzui puțin, apoi se transformă într-o cană și se furișă în sacul jerpelit al omului.

Sărmanul rămase foarte surprins când găsi cana. Nu înțelegea cum a ajuns acolo, dar se gândi că poate este valoroasă. O dăruie preoților pentru ca aceștia să se roage pentru el. Când unul dintre ei puse cana pe foc pentru a fierbe apa, aceasta începu să zbiere.

— În cana aceasta se află un diavol! strigă îngrozit preotul.

Veniră în fugă și ceilalți preoți, dar cana amuți. Toată lumea era de părere că preotul își închipuise ori visase totul, dar, pentru a fi totuși siguri că nu-l găzduiesc pe Necuratul, înapoiară cadoul.

În noaptea aceea, omul sărman se auzi chemat de către un glas subțire; era cănița care avea acum cap, coadă și lăbuțe, întocmai ca un bursuc:

— Du-mă la piață! îi spuse. Acolo voi începe să dansez și te voi face bogat.

Zis și făcut: omul strigă prin tot târgul cum că bursucul pe jumătate cană va oferi un spectacol nemaivăzut. Oamenii se strânseseră buluc, îi plătiră cinstit omului și văzură minunea.

Astfel, sărmanul se îmbogăți într-o clipită. Adunase atâția bani de-i ajungeau până la sfârșitul vieții. Atunci își spuse că bursucul cel milos a muncit destul, așa că îl luă cu dânsul. Dar, ca să nu ajungă pe mâna vreunui om hapsân, îl duse îndărăt la templul preoților pentru ca, de atunci încolo, să aibă ei grijă de el.

Preoții l-au primit cu dragă inimă descoperind misterul căniței.

Au trecut de atunci peste o mie de ani, iar bursucelul-cană stă și în zilele noastre pe pervazul ferestrei chiliilor și se bucură de razele binefăcătoare ale soarelui.

Noapte bună, gândăcel!

A fost odată ca niciodată un gândăcel. Unde trăia, cine-l știe?

Ba cutreiera pădurea, ba zbura prin lunci cât era ziulica de lungă.

Unde-l prindea noaptea, acolo adormea. Și parcă îi trebuiau multe unui gândăcel atât de mic? Vreți să știți ce culoare avea? Ei bine, nu-i atât de ușor să răspunzi la această întrebare! Dacă se așeza pe o crenguță, păsărelele spuneau:

— Uite un gândăcel verde; hai să-l prindem!

Dar, gândăcelul nu se lăsa prins niciodată. El, nici una nici două, bâzz, își desfășura aripioarele și zbura. Zbura apoi drept în fața soarelui și-atunci florile șopteau între ele:

— Ce frumos gândăcel auriu!

Seara, broaștele îl socoteau negru. Așa că nimeni nu știa cum era el cu adevărat. De altfel, ăsta nu era un lucru prea neplăcut, ci, dimpotrivă, viața i se părea tare frumoasă și mâncare avea destulă.

Unde mai pui că el cutreierase toate împrejurimile și făcuse cunoștință cu toți. Soarele încălzea, păsările cântau. Așa viață să tot trăiești!

Într-o zi, gândăcelul se trezi dis-de-dimineată și zbură prin poiană, spre iaz. În poiană erau multe flori frumoase.

— Vai, ce-i asta? strigă deodată gândăcelul. Cine m-a apucat de picioare?

Într-adevăr, ceva parcă-i încurcase piciorușele. Gândăcelul începu să le miște repede, iar firele în care se încurcase se rupseseră.

Gândăcelului îi plăcea să le știe pe toate și voia să afle și de data aceasta ce se întâmplase! De aceea, el începu să se uite în toate părțile. Văzu în aer niște firișoare subțiri, argintii.

— Grozav! își zise gândăcelul. Așa ceva n-am mai văzut până acum.

— Cum, nu știi ce-i asta? întreabă o musculiță. Mai bine să nu știi! Păianjenii

nesățioși își țes pânzele ca să ne prindă pe noi, biete gănganii mici și nevinovate. Așa au pierit cele două surori ale mele. Când vei vedea aceste fire primejdioase, să te ferești de ele și să fugi!

— Greșești! îi întoarse vorba un bătrân gândac cu coarne, dar musculița nu-l ascultă; ea dispăru atât de repede, încât, după o clipă, nici nu se mai zări.

— A greșit, se adresă bătrânul gândac micului gândăcel. Poți să mă crezi; astea sunt cu totul altfel de fire. Firele despre care a vorbit ea le țes păianjenii cu cruce pe spate, iar astea sunt făcute pentru călătorii prin aer.

— Călătorii prin aer! se miră gândacul.

Dar nu putea să nu-l creadă. Gândacul cu coarne era cel mai deștept dintre toți gândacii. De el ascultau până și florile, pentru că el știa întotdeauna ce vreme va fi – soare sau ploaie.

— Dacă vrei să vezi și tu, spuse bătrânul gândac, privește!

Ceva mai jos, pe o rămurică, se mișca un păianjen mic care își prinse firul de o frunză și îl lungi până departe. Apoi, desprinse capătul lipit de frunză și, când adie vântulețul, își strânse cele opt piciorușe și zbură dus de firul argintiu.

— Vreau și eu să mă dau huța pe un asemenea firicel! strigă gândăcelul.

Și, apropiindu-se în zbor, apucă unul din fire, se prinse, își strânse aripile și piciorușele, dar căzu brusc. Se ridică, își scărpină șalele cu un picioruș, se uită la arțarul sub care se afla și era cât pe-acți să strige de mirare: arțarul, care era întotdeauna verde, era acum galben-auriu.

— Moșule, îl întrebă gândăcelul pe gândacul cel bătrân, ce-i asta? Prin aer zboară niște fire, frunzele îngălbenesc, ce se întâmplă?

— E toamnă, băiete, e toamnă! răspunse bătrânul gândac mișcându-și coarnea încoace și-ncolo.

— Hm, se întrebă gândăcelul, ce-o mai fi și aia toamnă?

Într-adevăr, vara trecuse și sosise toamna. În pădure foșneau frunzele și părea că cineva umbla printre copaci, iar, pe unde trecea, frunzele se înroșeau sau se făceau aurii! De bună seamă era toamna care umbla prin pădure atât de încet că nu o zărea nimeni. Acum, abia dacă mai recunoașteai pădurea, poiana,

